

bestemt Spørgsmaal. Den højtærede Minister udtalte i Fjor — jeg tror som Konseilspræsident —, at Ministeriet ikke havde Dagbladet „Riget“ til Organ, men jeg nødes til at interpellere den højtærede Minister angaaende noget, der har staaet for nylig i dette Blad, fordi det, jeg sigter til, siges i Bladet at være Ministerens udtalte Opfattelse. Jeg kan ganske vist vanskeligt tro, at den højtærede Minister har udtalt sig saaledes, og jeg ved heller ikke, hvor det er sket, men paa den anden Side er det paagældende Blads Redaktør fra gammel Tid kendt som en god Journalist og en Mand, der er skolet i journalistisk Takt, saa jeg vanskeligt kan tro, at han skulde begaa saa grov en Fejl, som det dog vilde være at bringe noget urigtigt til Torvs. Der siges i Bladet, at vor diplomatiske Stilling til andre Magter hænger sammen med Garnisonens Forbliven i Fredericia, og at Ministeren af disse udenrigspolitiske Forhold har ladet sig tilskynde til det, han har gjort. Regeringens Chef — det staaer der i Bladet, men der menes naturligvis Ministeriets Chef; da Ministrene imidlertid plejer at kalde Ministeriet for Regeringen, er det forstaaeligt, at ogsaa Bladene gøre det — gør gældende, at Fredericia ikke er et særlig udsat Punkt eller for at tale rent ud, at Overrumpling Syd fra er usandsynlig. Efter at Bladet har meddelt Offentligheden, at Konseilspræsidenten og med ham Regeringen gør dette gældende, tilføjer Bladet, at man ikke kan lægge Grundlaget for den udenrigspolitiske Opfattelse, der her er Tale om, blot for Offentlighedens Øjne, og at denne Sag overhovedet ikke egner sig til offentlig Forhandling. At sætte en Sag til offentlig Forhandling, hvad man jo gør, naar man fører den frem i en Artikel, og derefter erklære, at den ikke egner sig til offentlig Forhandling, er noget ganske nyt, men vigtigere er det at faa at vide, om vi have faaet et nyt for Offentlighed sig ikke egnende Grundlag for vort Forsvarsvæsens Indretning. Jeg haaber, at den højtærede Konseilspræsident vil udtale sig saaledes, at der ikke bliver nogen Tvetydighed tilbage, om, hvorvidt Paastanden i „Riget“ er rigtigt eller ej.

S. Frederiksen: Forskellige ærede Medlemmer i dette høje Ting have stillet Forespørgsel til den højtærede Forsvarsminister angaaende Lønningsforholdene for Lodserne paa forskellige Steder her i Landet. Saa vidt mig bekendt har den højtærede Forsvarsminister forbigaet disse Spørgs-

maal eller maaske glemt at svare paa dem, hvorfor jeg skal tillade mig i al Korthed at fremstille Forholdene, som de ere for Lodserne ved Hals Lodseri. Jeg har netop ventet saa længe med at stille denne Forespørgsel, fordi jeg havde haabet, at der muligt skulde blive givet et Svar, som kunde være tilfredsstillende for mig. Ifølge de Oplysninger, jeg har om Lodseriet ved Hals — Oplysningerne ere fra i Fjor —, er der for Tiden 6 Lodser og en Oldemand. Hver af de 5 Lodser har i aarligt Vederlag for deres Arbejde 3,490 Kroner, medens Lodsoldermanden og den ældste Lods eller Overlodsens hver har en saakaldt Halvmandspart, der er mellem 1,700 og 1,800 Kr., foruden de omtrent halvfjerde Tusinde Kroner, som de faa i Løn. Det er selvfølgelig ikke Lønningsforholdene, der er klaget over, selv de, der faa den mindste Løn, ere veltilfredse, men Klagen gælder den Ulighed, der finder Sted med Hensyn til Pensionsforholdene. De, som have opnaaet Halvandenmandspart i deres Funktionstid, faa ud over den Sum, der ellers er tillagt Lodserne i Almindelighed som Pension, nemlig omtrent 500 Kr., Halvmandsparten 1,700—1,800 Kr. Derved fremkommer det Særsyn ved Lodseriet ved Hals, at af to Lodser, som have udrettet det samme Arbejde, medens de have været i Virksomhed, faar den ene 2,000 Kr. og den anden 478 Kr. i Pension; og af de 478 Kr. ere endda de 125 en Gave fra Overlodsens. Nu er det ikke underligt, at man stadig spørger, om disse Forhold ikke kunne forandres, og Ændringen ønskes ikke saa meget for den aarlige Løns Vedkommende, idet Forskellen der ikke er saa stor som for Efterlønnens Vedkommende. Man ønsker, at denne saakaldte Halvmandspost skal bortfalde, men frem for alt er det et Ønske hos Lodserne, ikke alene ved Hals, men mange andre Steder her i Danmark, at alle Lodser ved samme Lodseri ved en særlig Pensionslov skulle stilles lige, naar de paa Grund af Alder eller Svagelighed nødes til at tage deres Afsked. Det er en saare rimelig Fordring, og jeg skal herved tillade mig at stille følgende Forespørgsel til den højtærede Forsvarsminister: Kan man vente, at den højtærede Minister vil tage disse Forhold under velvillig Overvejelse? I saa Fald er det mit Haab, at det maa resultere i en Pensionslov for Lodsernes Vedkommende, saa at de, naar de tage deres Afsked som Følge af Alder eller Svagelighed, stilles under nogenlunde lige Vilkaar med Hensyn til Efterlønnen.